

Prædiken til 12. søndag efter trinitatis

Mark. 7, 31-37

Selvfølgelig går vi ud fra, at vi kan høre, se og tale. Vi tager det i så høj grad som en selvfølge, at vi næsten ikke gider bruge sanserne. Vi kan se en solopgang, men gider vi? Storm P. har en tegning af to udmattede vagabonder. Den ene siger til den anden. ”Nu står solen op”. Og den anden svarer søvnigt: ”At den gider!”

På samme måde kan vi eller er vi så sløve, at vi hverken ser eller hører, hvad der sker omkring os, selv talens brug kan vi være så ligeglade med, at vi ikke siger noget til hinanden. Det gælder jo især vores tro: Den kvier vi os gerne ved at tale om. Søndag kl. 9., 10 eller 10.30 kan præsten så tale til os om troen. Men når det så gælder historien om den døve og næsten stumme mand, der kommer til Jesus – og Jesus helbreder ham, lukker ham op – så bliver det svært for os at sætte nogle erfaringer på. For hvem kender egentlig til sådanne mirakler. Ofte kender vi kun den modsatte historie – mennesker, der har mistet synet, talen, hørelsen.

Ja, som den kvinde, jeg engang læste om hos Johs. Møllehave. Det var en yngre kvinde, som havde mistet synet på det ene øje. Vist nok på grund af ubehandlet sukkersyge. Hun fik at vide, at det ville gå ligesådan med

det andet øje, og hun fortalte så, hvordan det derefter hastede vældig meget med at nå at se: Se naturen, se familien, se andre menneskers ansigter, se farver, lys, fugle, inden mørket ville få overtaget. Hun fortæller, at den dag, hvor hun endelig blev helt blind, var det som om øjet var en rude, der knustes og blev slået til små splinter. Så forsvandt lyset, og siden har hun intet set. Alligevel er historien ikke bare trist; for hun beretter selv om, hvordan bevidstheden om den begrænsede tid, hun ville have synssansen æggede hende til virkelig at se. Ikke bare lade tingene blindt gå forbi en, men virkelig se. Hun skulle have et forråd af synsindtryk til hele livet. Hun ville fastholde alle de skønne billeder af verden, som hun havde kunnet se, inden det blev mørkt.

Sådan gælder det også hørelsen. Desværre ved vi sjældent, hvornår vi mister den egen-skab. Den forsvinder som regel gradvist. Den er igen en selvfølgelighed, som vi ikke registrerer, at vi mister, førend der en dag er helt tavst omkring os. Alle disse syns- og høreindtryk vi gør os hver dag, dem tager vi så selvfølgeligt, at vi ikke hører eller ser noget i virkeligheden. Bare et dagligdags eksempel. Næsten hver dag hører vi politiets

signalementer efter denne eller hin store eller lille forbrydelse: ”Middelhøj, sort jakke og måske grå bukser”. Politiet ved, at vi ser dårligt. Vidner kan have gjort sig to helt forskellige indtryk af en og samme mand.

Jeg var en gang med i et forsøg i TV2's Station 2. En bred gruppe af danskere var blevet indkaldt til at møde hos TV2. Man kunne nok godt mærke, at noget var i gære – men de løg, at vi da lige skulle have en rundvisning inden vi gik i gang. Vi begyndte udenfor, og så – ud af det blå sprang en mand på en kvinde, der stod og rodede med sit bagagerum, stjal hendes taske, løb et stykke og ræsede så af sted i en lille bil. Med ét var rundturen slut. For det var jo alt sammen skuespil, men nu blev alle os inviterede menigmænd adskilt. Én efter én skulle vi nu ind og afgive vidneforklaring: Hvad så du? Og ja, havde vi vidner nu set det samme?

Nej, det havde vi ikke. Underligt nok hæftede jeg mig mest ved flugtbilen, personerne tog jeg ret meget fejl af. Betjenten forklarede mig, at det, at vi havde været på en parkeringsplads kunne have åbnet mine sanser mere for bilerne til stede – end menneskene til stede! Så, hvis det havde været en morder eller en terrorist, og ikke en simpel tasketyv, havde det ikke været sikkert, at jeg havde kunnet hjælpe politiet – simpelt hen, fordi jeg tænkte på bilerne i stedet. Hmm, jeg ved ikke, hvor flatterende dét var at få at vide.

Sådan kan det gå os alle. Vi ser, men vi ser ikke noget. Vi hører, men vi hører ikke noget. Vi taler, men vi siger ikke noget. Hvad vi måske nok kan sige, er en rammende karakteristik af vores moderne verden, selvom

det jo er et grundlæggende træk ved mennesket: Vi bliver lukkede om os selv. Vi bliver blinde og døve for det liv, vi lever, den måde vi er, den verden vi stiller op for os selv.

Det er alt sammen meget rigtigt, men hvad har det med dagens evangelium at gøre? Jo, det har alt at gøre med dagens evangelium og Jesu mægtige ord: ”Effata!”, luk dig op! For det er det, han vil – du skal lukke dig op, åbne dine sanser og din hjerne for det, der går ud over din forstand. I Guds historie går det os ikke, som vi forstår eller har forstand til – i Guds historie med os går det altid ud over din og min forstand. Jesus hjælper også der, hvor du ikke ænses det. Havde vi været i missionshuset i dag eller til hemmeligt kristent vækkelsesmøde i Mellemøsten, så havde vi talt om Jesus som medicinen. Som kuren til overvindelse af din både fysiske og psykiske lukkethed. Dine ører skal åbnes, dine øjne skal se – dit hjerte skal føle. For hvor holdt Jesus dog meget af de mennesker, der kom til ham! Vi andre ville have haft sværere ved at elske som ham. Han tog sig af skaberværkets udskud og helbredte dem gerne – også selvom Jesus netop altid veg tilbage fra at gøre tegn bare for bevisets skyld. Hvorfor? Jo, fordi Jesus vidste, at sådanne mirakler per forlangende ville føre til skandale og til svigtede forhåbninger for dem, der ikke mødte ham. Han holdt, ja, holder stadigvæk af disse mennesker med deres lidelser, med deres dumhed, stædighed eller had. Så selvom vi ikke nødvendigvis altid føler en tro som hans – det er derfor, Gud giver os troen som en gave – så er det på sin plads, at vi elsker sådan et hjerte, der formåede at elske dem, vi er, og dem vi

glemmer omkring os.

Det er meget fin præstesnak, vil I indvende. Javel, og pointen af et simpelt mirakel bliver så bare, at vi i overført betydning skal åbne vores ører for sandhedens ord i evangeliet eller vi skal få tale til at bekende os som virkelige kristne. Det har vi hørt mange gange i kirken, og det er jo rigtigt for sin del. Men – ”kan du, præst, vise os en eneste krøbling, der er blevet rask ad åndelig vej? Ja, hvorfor skal vi spille tid på at hjælpe handicappede med blindskrift, tegnsprog, kørestole osv., når vi bare kan sende dem til Jesus – nu hvor han ikke længere går rundt mellem os i kød og blod – der er det jo endnu lettere: Helligånden virker alt det, vi behøver”.

Lægger vi sarkasmen til side, så forstår jeg indvendingen. Leder vi længe nok, finder vi naturligvis mennesker, som virkelig er blevet bøn hørt. Men Herrens veje er uransagelige, og vi har nok alle sammen oplevet, at folk er blevet bøn hørt på en anden måde, end de regnede med.

I gamle dage var der også folk, der fik mening ud af, at Gud var tavs over for dem, mens vi i dag hellere vil tage det som en afvisning og forhærde os i tvivl, livslede eller spottende ironi over for al det, der ligger ude over mig selv.

Jeg kender flere, hvor jeg nok vil sige, at deres bøn blev hørt, men så vender sig imod Gud i utaknemmelighed eller revnende ligegladhed, fordi det ikke gik dem lige præcis, som de selv ville eller ville have deres liv. Taknemmelighed er svær. Men det er den indstilling, evangeliet til i dag skal lære os. Selv der, hvor du tror det mest ligegyldigt at

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

prøve igen, der kan din forbandelse blive vendt til din velsignelse.

Tænk jer, med hvilken mistvivl og livslede den døvstumme i dag kom til Jesus! ”Skal jeg prøve endnu en mirakelmager, hvad kan det nytte”, tænkte han sikkert – og oven i købet en semi-berømt, som alle roste. Men lige netop dér, hvor denne mand havde sin allerstørste forbandelse – at han regnede sig som et udskud og et håbløst tilfælde – der blev denne forbandelse vendt om til velsignelse. Det var hans livsindstilling, der blev ændret.

Eller som den kendte digterpræst Kaj Munk engang sagde det om netop denne døvstumme mand: At han gik til Jesus med tanken om endnu et nederlag var forudsætningen for hans sejr.

Og det er præcis denne indstilling, der adskiller kristendommen fra så meget andet. At vi selv i lidelsen, i nederlaget finder Guds tilstedeværelse. Kirkehistorien beviser det. Kristendommen blev stærk, da den blev forfulgt. Og vi kan bede til, at det vil gå sådan endnu engang. For et par dage siden sprængte Islamisk Stat et af de ældste kristne klostre bort fra jordens overflade. Det var i Irak. Og i Irak lider de kristne som aldrig før – alligevel vidner de om, at flere bliver kristne i skjul, biskopper og kirkeledere lever i bevidstheden om, at lidelse og forfølgelse altid har gjort hans kirke stærk, aldrig svagere.

En amerikansk præst, som har arbejdet i nogle af de lande, hvor Islamisk Stat råder, har bl.a. samlet historier fra muslimer, der lige op til og midt under forfølgelserne blev kristne. Han fortæller også om Shukri Ha-

naniyah fra Mosul. Og hans historie, ja, det te vidnesbyrd, skal I have med i dag:

Shukri var en ikke særlig troende muslim. Han havde faktisk vendt Gud ryggen, og han troede ikke en døjt på, hvad imamerne og koranen fortalte ham. Og så er man som bekendt meget ilde stedt i dén religion. Det var religion, der var skyld i alle verdens dårligheder. Så skete det en dag, at hans gode ven Omar – han havde kendt ham i mange år, men aldrig været hjemme hos ham – inviterede ham hjem. Shukri tænkte, at Omar havde indset det underlige i sin manglende gæstfrihed, så han troede der var lagt op til en hyggelig familiemiddag. Han skulle blive klogere.

Da han trådte ind i huset, var det fyldt. Der var over 20 mennesker, og det hele virkede noget hemmeligt. Shukri fik straks fornemmelse af et hemmeligt bedemøde. Og det var det. Shukri ville gå, men Omar sagde, han skulle blive og hilse på vennerne. Shukri havde en fornemmelse af, at han burde gå. Men der var noget ærligt over disse mennesker. Som han fortæller: ”Jeg har været til mange religiøse handlinger i moskeen og andre steder, og det hele gennemføres bare som en pligt og folk bliver set af dem, de skal ses af”. Men det her, nej, det kunne jo koste dem livet at samles her i bøn – og folk risikerer ikke livet, medmindre de tror på, at det her er rigtigt. Og aldrig havde Shukri følt sig så velkommen noget sted i livet. En af de andre i kredsen spurgte så Shukri, hvad han ville bede Gud og Messias om? Tjo, fred i Irak. Ja, goddag-mand-økseskaft, hele verden ville juble, fik han som svar, og han blev forlegen. ”Nej, det er godt at ønske det

bedste for sit land, men hvis du skulle bede om noget for dig selv, Shukri?” Og så sagde han, han, hvis forbandelse var, at han troede Gud var løgn – ”så ville jeg bede om, at Gud viste mig, hvordan jeg kan bede og tro som jer”. Han kiggede ned i jorden. Og da han så op igen sad alle med hænderne strakt ud mod ham og bad, bad for ham. ”De bad alle sammen for mig”, fortæller han, og det ”var som om, at det slet ikke havde med religion at gøre. De snakkede bare om Jesus”.

Shukri blev kristen; han fik øren at høre med: ”Mig, der intet ville have med religion, tro eller Gud at gøre”, ja, han blev kristen, hans kone og familie. Hvorfor? Jo, fordi Jesus viser vejen fra Guds hjerte til vores hjerte og tilbage igen.

Og lad så Shukri få det sidste ord om, hvordan Gud vil åbne os alle, hvis vi åbner os for ham: Jesus ”grundlagde sit herredømme i menneskers hjerter, hver gang han åbnede sin mund”. Må han også åbne sin mund for os og lægge en sten til Guds rige i vore hjerter. Amen.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden. Som det var i begyndelsen, således også nu og i al evighed. Amen.

Rasmus H.C. Dreyer
adjunkt, tidligere Roskilde Domkirke

Salmer:
164, 396, 160, 634